

Sygn. akt IV P pm 48/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w. Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Wawrzynów

Protokolant: Agnieszka Kohyt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2013 r. w. W.

sprawy z powództwa Kancelarii (...) i Radców Prawnych z siedzibą w L.

przeciwko J. K.

o zapłatę odszkodowania za mienie powierzone

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej Kancelarii (...) i Radców Prawnych z siedzibą w L. na rzecz pozwanej J. K. kwotę 4500 zł (cztery tysiące pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie powodowej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa SR dla Wrocławia- Śródmieścia) kwotę 124,37 zł (sto dwadzieścia cztery złote trzydzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Kancelaria (...) i Radców Prawnych w L., pozwem z dnia 24 czerwca 2011 r., wniosła o zasądzenie od pozwanej J. K. kwoty 8.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 15 marca 2005r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż w dniu 14 marca 2005r. pozwana będąc pracownikiem Kancelarii (...) Oddziałw. W. pożyczyła z kasy Kancelarii kwotę w wysokości 8.000 złotych T. C.. Do dnia wniesienia pozwu strona powodowa nie odnotowała zwrotu kwoty 8.000 złotych.

Strona powodowa (...) Kancelaria (...) i Radców Prawnych w L., pozwem z dnia 11 sierpnia 2011r., wniosła o zasądzenie od pozwanej J. K. kwoty 15.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 listopada 2004 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż w dniu 19 listopada 2004 r. pozwana będąc pracownikiem Kancelarii (...) Oddziałw. W. pożyczyła z kasy Kancelarii kwotę w wysokości 15.000 zł złotych M. W.. Do dnia wniesienia pozwu strona powodowa nie odnotowała zwrotu kwoty 15.000 złotych.

Strona powodowa (...) Kancelaria (...) i Radców Prawnych w L., pozwem z dnia 24 sierpnia 2011r., wniosła o zasądzenie od pozwanej J. K. kwoty 21.768 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 23 sierpnia 2008r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż w dniu 17 marca 2005r. pozwana będąc pracownikiem Kancelarii (...) Oddziałw. W. pożyczyła z kasy Kancelarii kwotę w wysokości 10.000 zł złotych S. B.. Do dnia wniesienia pozwu

strona powodowa nie odnotowała zwrotu kwoty 10.000 złotych. Do dochodzonej kwoty, strona powodowa doliczyła skapitalizowane odsetki umowne za zwłokę w wysokości 11.768zł.

Pozwana w sprzeciwach od wydanych nakazów zapłaty w postępowaniach upominawczych wniosła o oddalenie powództw w całości. Podniosła, iż do praktyki Kancelarii należało udzielania pracownikom, będącym wówczas osobami młodymi, bezpośrednio po studiach, nieoprocentowanych pożyczek. Nadto powszechną praktyką kancelarii było udzielanie pożyczek na wyraźne polecenie pracodawcy. A. Z. K., jak wskazywał ze względów podatkowych, udzielał pożyczek nakazując pozwanej wypłatę z kasy Kancelarii, na podstawie umowy pożyczki lub podpisywanej między stroną a E. W.. Po udzieleniu pożyczki na podstawie ustnej dyspozycji swojego przełożonego, pieniądze w ustalonej wysokości były przez pozwaną wypłacane ustalonej osobie. Każda z udzielonych pożyczek była następnie przez pozwaną monitorowana. Wpłaty rat były dokonywane albo bezpośrednio do kasy Kancelarii albo potrącane z wypłaty, premii lub prowizji otrzymywanej przez pracownika „pod stołem”.

Ponadto, pozwana wskazywała brak legitymacji procesowej biernej, gdyż ona jedynie wypłacała pieniądze, a nie była stroną umowy pożyczki. Podkreśliła, że jej zdaniem zasadnym jest również wskazanie zarzutu przedawnienia dla dochodzonych przez stronę powodową roszczeń, na podstawie art. 291 par. 2 k.p.. Pozwana powołała się również na wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej w II Wydziale Karnym, który orzekł, iż pozwana jest winna przywłaszczenia pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 105.000 zł. Określona przez Sąd wysokość szkody – 82.000 zł, została przez pozwaną w całości spłacona. Dlatego też zdaniem pozwanej w przedmiotowej sprawie zasadny jest też zarzut powagi rzeczy osądzonej, skutkujący odrzuceniem pozwu.

W dalszych pismach procesowych oraz w toku rozprawy, strony podtrzymały swoje wcześniejsze stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana J. K. została zatrudniona przez Kancelarię (...) Oddziałów. W. na podstawie umowy o pracę z dnia 31 października 2003 r. zawartej na czas określony od dnia 1 listopada 2003 r. do 31 grudnia 2003 r., na stanowisku referenta księgowości, w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgodnie z umową o pracę z dnia 5 stycznia 2004 r. zawartą na czas nieokreślony, pozwanej powierzono stanowisko (...) w Oddziale Kancelarii w. W..

W dniu 6 sierpnia 2007 r. strona powodowa rozwiązała z pozwaną umowę o pracę bez wypowiedzenia, z winy pracownika, w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Jako przyczynę wskazano fakt, iż dnia 23 lipca 2007 r. o godzinie 11.00 pozwana samowolnie opuściła stanowisko pracy.

Bezsporne, a nadto potwierdzone dowodami:

- umowa o pracę z dnia 31 października 2003 r. k. 326;
- umowa o pracę z dnia 5 stycznia 2004 r. k. 320;
- świadectwo pracy k. 341.

W Kancelarii (...) i Radców Prawnych w L. istniała praktyka udzielania nieoprocentowanych pożyczek pracownikom Kancelarii oraz osobom zatrudnionym przez współpracującą z Kancelarią firmą (...). Pracownik w celu otrzymania pożyczki musiał najpierw zgłosić się do dyrektora zapytanie, następnie dyrektor oddziału musiał uzyskać zgodę Z. K.. Dopiero wówczas pozwana wypłacała pracownikowi pieniądze. Żadna pożyczka nie mogła zostać udzielona ustnie.

W oddziale w. W. o udzieleniu pożyczki decydował adwokat Z. K., do którego pożyczkobiorcy zwracali się osobiście, ewentualnie za pośrednictwem dyrektora P. K.. W ten sposób pożyczki udzielono m.in. M. S. (1), T. C., M. W., S. B.A. S., M. P. oraz M. J. (wówczas pracownicy strony powodowej).

Umowy pożyczki z zasady wypełniała pozwana, która sprawowała wówczas funkcję księgową, ale nie była główną księgową. Pozwana z reguły wypłacała pieniądze z kasy kancelarii.

Dokumentację księgową nadzorowała ponadto główna księgowa zatrudniona w siedzibie kancelarii w L.. (...) pracujące w L. w okresie dochodzonym roszczeniem nie zgłaszały stronie powodowej żadnych nieprawidłowości.

Pozwana na każdy koniec miesiąca musiała sporządzić raporty kasowe i przesłać je do księgowej w L., aby ta wypełniła PIT-y. Dokumentacja księgową była prowadzona w plikach programu (...), które można było w każdej chwili dowolnie zmieniać.

Klienci mogli rozliczać się z kancelarią poprzez wpłatę na konto albo poprzez zapłatę do kasy kancelarii. Powyższe wpłaty przyjmowała pozwana.

Dowód:

- zeznania świadka A. Ł. k. 112-113, 295-296;
- zeznania świadka M. S. (2) k. 115-116, 298-299, 519-520;
- zeznania świadka S. B. k. 117-119, 300-302, 586-587;
- zeznania świadka A. L. k. 119, 302;
- zeznania świadka T. C. k. 520-522;
- zeznania świadka M. S. (1) k. 522-523;
- zeznania świadka P. K. k. 587-588;
- zeznania świadka A. S. k. 588-589;
- zeznania świadka J. G. k. 669-671;
- zeznania świadka Z. K. k. 727, płyta 728,
- częściowo zeznania świadka E. W. k. 523-524;
- częściowo zeznania świadka M. W. k. 518;
- częściowo zeznania świadka A. Z. k. 625;
- częściowo zeznania świadka M. G. k. 626-627;
- częściowo zeznania świadka M. R. k. 628-629;
- zeznania pozwanej J. K. k. 736, płyta k.737,
- dołączone akta raporty kasowe.

W dniu 19 listopada 2004r. P. K. wystawił dowód wypłaty KW nr 89/11/04 na kwotę 15.000 zł, na rzecz M. W.. Pożyczka została udzielona na zakup przez M. W. samochodu.

W dniu 15 października 2009r. strona powodowa wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 15.000 zł, z tytułu nieuregulowanej przez M. W. pożyczki.

Dowód:

- zeznania świadka M. W. k. 518-519;

- częściowo zeznania świadka P. K. k. 587-588;
- dowód wypłaty KW nr 89/11/04 k. 155;
- wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia k. 156-157;

W dniu 14 marca 2005r. pozwana dokonała wypłaty gotówką z kasy Kancelarii kwoty 8.000 zł, na rzecz T. C.. Pozwana wystawiła dowód wypłaty.

W okresie od 9 listopada 2006r. do 9 listopada 2007r., pożyczka udzielona przez pozwaną na mocy polecenia strony powodowej, została spłacona w całości w sposób ratalny przez T. C..

W dniu 15 października 2009r. strona powodowa wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 8.000 zł, z tytułu nieuregulowanej przez T. C. pożyczki. Jednocześnie strona powodowa przesłała pozwanej propozycję zawarcia ugody.

Dowód:

- zeznania świadka T. C. k. 520-522;
- dowód wypłaty z 14 marca 2005r. k. 10;
- dowód wpłaty z dnia 9 listopada 2006r. k. 528;
- dowód wpłaty z dnia 10 listopada 2006r. k. 529;
- dowód wpłaty z dnia 29 listopada 2006r. k. 530;
- dowód wpłaty z dnia 10 stycznia 2007r. k. 531;
- dowód wpłaty z dnia 18 czerwca 2007r. k. 532;
- dowód wpłaty z dnia 9 listopada 2007r. k.533;
- odpis rozmowy w komunikatorze gadu-gadu k. 48, 258;
- raport kasowy k. 87;
- ugoda k. 53;
- wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia k. 11-12, 51-52.

W dniu 17 marca 2005r. pozwana dokonała wypłaty gotówką z kasy Kancelarii kwoty 10.000 zł, na rzecz S. B.. Pozwana wystawiła dowód wypłaty KW nr 98/03/05.

Wypłata została dokonana na podstawie umowy pożyczki z dnia 17 marca 2005r. zawartej pomiędzy pożyczkodawcą E. W. a pożyczkobiorcą S. B..

W okresie od 11 kwietnia 2005r. do 24 maja 2006 S. B. spłaciła w ratach kwotę 10.000 zł.

W dniu 15 października 2009r. strona powodowa wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 10.000 zł, z tytułu nieuregulowanej przez S. B. pożyczki.

Dowód:

- zeznania świadka S. B. k. 586-587;

- umowa pożyczki k. 222;
- dowód wypłaty KW nr 98/03/05 k. 223;
- raport kasowy z dnia 17 marca 2005r. k. 244;
- raport kasowy z dnia 11 kwietnia 2005r. k. 245;
- raport kasowy z dnia 9 czerwca 2005r. k. 246;
- raport kasowy z dnia 11 lipca 2005r. k. 247;
- raport kasowy z dnia 10 sierpnia 2005r. k. 248;
- raport kasowy z dnia 9 września 2005r. k. 249;
- raport kasowy z dnia 7 października 2005r. k. 250;
- raport kasowy z dnia 10 listopada 2005r. k. 251;
- raport kasowy z dnia 10 stycznia 2006r. k. 252;
- raport kasowy z dnia 10 lutego 2006r. k. 253;
- raport kasowy z dnia 9 marca 2006r. k. 254;
- raport kasowy z dnia 10 kwietnia 2006r. k. 255;
- raport kasowy z dnia 10 maja 2006r. k. 256;
- raport kasowy z dnia 24 maja 2006r. k. 257;
- odpis rozmowy w komunikatorze gadu-gadu k. 48, 258;
- wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia k. 224-225.

W okresie od 2003 r. do lipca 2007 r. J. K. dokonała przywłaszczenia kwoty nie mniejszej niż 105 000 złotych na szkodę strony powodowej. Pozwana pobierała z kasy Kancelarii wielokrotnie różne sumy i wydawała na własne potrzeby.

W dniu 18 lipca 2007 r. odbyło się spotkanie na terenie Oddziału Kancelarii w. W.. W spotkaniu brali udział oprócz J. K. i Z. K. także pracownicy strony powodowej: M. R., J. S. i M. G.. J. K. przyznała w trakcie rozmowy, iż wyprowadzała pieniądze z kasy Kancelarii i mogła to być kwota ok. 100 000 złotych. Pieniądze pożyczała w ten sposób na różne cele, a w tym zakup samochodu (10 000 zł), mieszkanie (21 000 zł), uruchomienie konta (13 000 zł), pożyczkę dla koleżanki ze S. (23 000 zł) i pożyczkę dla koleżanki z K. (5 000 zł).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 8 września 2008 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej w sprawie o sygn. akt II K 879/08 uznał J. K. za winną tego, że w okresie od 2003 r. do lipca 2007 r. w. W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczyła powierzone jej pieniądze w łącznej kwocie nie mniejszej niż 105 000 zł, czym działała na szkodę Kancelarii (...) i wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał także J. K. za winną tego, że w okresie od lipca 2007 r. do sierpnia 2007 r. w. W. oraz K. ukrywała i wbrew wezwaniu osoby uprawnionej nie zwróciła należącej do Kancelarii (...) dokumentacji księgowej za lata 2003 – 2007 w postaci oryginałów oraz kopii faktur, dokumentacji kasowej, umów o honoraria, umów zlecenia, wydruków z kont bankowych, wydruków z raportów kasowych, umów pożyczek, potwierdzeń przekazów pocztowych, dowodów wypłat, rachunków i innych dokumentów, którymi nie miała prawa wyłącznie rozporządzać i wymierzył jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Pozwana została skazana na łączną karę jednego roku pozbawienia wolności oraz zobowiązana do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem w wysokości 82.000 zł na rzecz pokrzywdzonego (strona powodowa).

Pozwana przyznała się do przywłaszczenia kwoty orzeczonej wyrokiem.

Dowód:

- odpis wyroku SR dla Wrocławia-Fabrycznej sygn. akt II K 879/08 k. 36-38, 261-263;
- odpis aktu oskarżenia pozwanej k. 108-109, 195-196, 291-292;
- protokół spotkania z 18 lipca 2007r. strony powodowej z pozwaną k. 110, 197, 293, 606;
- zeznania świadka M. G. k. 626;
- zeznania świadka M. R. k. 629;
- zeznania pozwanej J. K. k.736, płyta k.737.

Całość szkody, do której naprawienia zobowiązał pozwaną Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w II Wydziale Karnym, wynosiła 82.000 zł. Została ona przez pozwaną zwrócona stronie powodowej na mocy:

- postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 29 września 2008r. – 23.870 zł;
- wpłaty pozwanej z dnia 4 października 2008r. – 9.000 zł;
- wpłaty pozwanej z dnia 28 stycznia 2009r. – 13.000 zł;
- wpłaty pozwanej z dnia 10 października 2009r. – 37.000 zł.

Dowód:

- odpis postanowienia SR dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 28 września 2008r. sygn. akt II K 879/08 k. 40, 272;
- oświadczenie pozwanej k. 39, 267;
- odpis protokołu rozprawy z dnia 8 września 2008r. przed SR dla Wrocławia-Fabrycznej sygn. akt II K 879/08 k. 41-43, 264-266;
- pismo pozwanej z dnia 27 października 2009r. k. 44, 273;
- dowód nadania pisma z dnia 27 października 2009r. k. 47;
- dowód wpłaty kwoty 37.000 zł k. 45, 274;
- dowód wpłaty kwoty 13.000 zł k. 46, 275;
- dowód wpłaty kwoty 9.000 zł k. 46, 275.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd połączył sprawy wytoczone pozwami z dnia 24 czerwca 2011r., 11 sierpnia 2011r. oraz 24 sierpnia 2011r. z uwagi na zasady ekonomiki procesowej. Powyższe sprawy dotyczyły tych samych stron, z tego samego stosunku prawnego, opierając się przy tym o to samo orzeczenie skazujące w postępowaniu karnym.

Strona powodowa wywodzi roszczenia zawarte w pozwach z twierdzenia, iż pozwana miała dokonać przywłaszczeń dalszych kwot, niż te, które mieściły się w sumie 105 000 złotych wskazanej w opisie czynu, za który J. K. została prawomocnie skazana wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 8 września 2008 r. Dodatkowo strona powodowa stawia tezę, iż pozwana miała łącznie przywłaszczyć kwotę przekraczającą 105 000 złotych. Wypada zaznaczyć, iż gdyby strona powodowa podnosiła, iż kwoty dochodzone pozwami mieszczą się w wspomnianej kwocie 105 000 złotych, to wówczas zachodziłby w przedmiotowej sprawie stan powagi rzeczy osądzonej. W ramach powołanego wyroku orzeczono wobec J. K. obowiązek naprawienia szkody na kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy wartością szkody (105 000 zł) a sumą wcześniej zapłaconą przez pozwaną na rzecz Z. K. w toku postępowania karnego (do dnia 8 września 2008r.). Jeżeli więc strona powodowa twierdziłaby, że którykolwiek z pozwu dotyczy tego samego roszczenia, to wówczas na mocy art. 199 §1 pkt 2 pozew należałoby odrzucić. Strona powodowa konsekwentnie jednakże podnosiła w toku postępowania, że sprawa dotyczy dalszych należności, niż te wynikające z przestępstwa przywłaszczenia, za które J. K. została już prawomocnie skazana. Brak było więc podstaw do odrzucenia pozwu.

Zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że strona powodowa składając pozew powinna udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na stronie powodowej spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to ona domaga się zapłaty odszkodowania i powinna udowodnić zasadność swojego roszczenia.

W związku z powyższym stroną powodową obciążał obowiązek udowodnienia tego, że pozwana rzeczywiście przywłaszczyła więcej niż 105 000 złotych. Co więcej strona powodowa powinna udowodnić to, że pozwana zabrała pieniądze dochodzone pozwami w związku z pożyczkami udzielonymi T. C., M. W. oraz S. B.. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie brak jest jednakże dowodów, które udowodniłyby twierdzenia strony powodowej.

Na wstępie należy zauważyć, że już sam Z. K. przyznał, że strona powodowa nie jest w stanie określić rzeczywistej szkody, którą spowodowała pozwana.

Ponadto, przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że pożyczka udzielona T. C. została przez niego w całości spłacona. Świadczyły o tym nie tylko przedstawione przez pozwaną dokumenty w postaci raportów kasowych potwierdzających zaksięgowanie wpłat dokonanych przez T. C., ale również dowody wpłaty, które przedstawił T. C.. Tym samym nie sposób zgodzić się z twierdzeniem strony powodowej zawartym w pozwie, iż kancelaria nie odnotowała zwrotu kwoty 8.000 zł.

Podobnie należy odnieść się do twierdzeń strony powodowej odnośnie rzekomego nieodnotowania wpłaty S. B.. Pozwana wskazała również tutaj dokumenty w postaci raportów kasowych, które potwierdziły dokonanie wpłat przez S. B. oraz ich zaksięgowanie przez pozwaną. Również świadek S. B. potwierdziła, iż uiściła całość pożyczki w wymaganych terminach. O powyższym świadczy również fakt, że świadek S. B. nie została pozwana przez stronę powodową o spłatę pożyczki.

Z kolei twierdzenia strony powodowej, jakoby pozwana udzieliła pożyczki, a następnie wypłaciła kwotę 15.000 zł M. W. bez zgody strony powodowej, były całkowicie bezzasadne. Należy wskazać, że z zeznań świadków P. K. oraz M. W., w sposób jednoznaczny wynika, iż to P. K. dokonał wypłaty dochodzonej przez stronę powodową sumy pieniędzy, a nadto M. W. spłacił w całości kwotę 15.000 zł. Ponadto, potwierdzeniem powyższego jest dokument wypłaty 15.000 zł, na którym widnieje podpis P. K., a nie pozwanej.

W tym miejscu należy podkreślić, że strona powodowa w okresie dochodzonym roszczeniem nie zwracała uwagi pracownikom, którym udzieliła pożyczek, że ich nie spłacili (m.in. zeznania świadek M. S. (2): „powód nigdy nie zadawał mi pytania dot. spłaty pożyczki (...); rozstaliśmy się z powodem w zgodzie (...), gdybym nie zapłaciła pożyczki z pewnością miałabym jakiś sygnał od powoda” k. 520; podobnie świadek T. C. k. 521 oraz świadek S. B. k. 586-587). Tym samym strona powodowa pośrednio przyznała wówczas, że pożyczki zostały w sposób prawidłowy spłacone.

Odpowiedzialność pozwanej w przedmiotowej sprawie jest oparta na treści art. 114 k.p., zgodnie z którym, jeżeli pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną. Pracownik ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 114 k.p. wówczas, gdy pracodawca udowodni okoliczności uzasadniające tę odpowiedzialność: naruszenie obowiązków pracowniczych, winę pracownika, wysokość rzeczywistej straty oraz normalny związek przyczynowy między zachowaniem pracownika a powstałą stratą (art. 115). Dotyczy to także odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej (art. 120 k.p.).

W związku z powyższym należy wskazać, że strona powodowa nie udowodniła wysokości rzeczywistej straty, ponieważ zgodnie z zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, powyższej straty w rzeczywistości nie było. Raporty kasowe w sposób jednoznaczny wskazują, iż pozwana dokonywała zaksięgowania dochodzonych przez powoda kwot. W trakcie obowiązywania umowy o pracę, nikt z pracowników strony powodowej, a zwłaszcza nadzorująca ją księgowa, nie mieli do niej żadnych uwag.

O naruszeniu obowiązków pracowniczych nie można przesądzić w sposób jednoznaczny, z uwagi na fakt, iż stanowisko pozwanej z jednej strony przybliżało ją do księgowej, natomiast z drugiej strony była zwykłym pracownikiem administracyjnym. Z zeznań świadków wynika, że pozwana była nadzorowana przez księgowość z L., a nawet, że była zwykłym szeregowym pracownikiem (tak też świadek J. G. k. 670). Dlatego też nie można do końca wskazać co należało do obowiązków pozwanej. Z zeznań właściwie wszystkich świadków wynika, że w kancelarii strony powodowej, pozwana udzielała nieformalnych pożyczek pracownikom, które według umowy o pracę nie wchodziły w zakres jej obowiązków. Pozwana posiadała na to przyzwolenie strony powodowej, co potwierdził świadek Z. K., ostatecznie decydujący o udzieleniu pożyczki. Nadto, należy zauważyć, że umowa o pracę pozwanej, nie została rozwiązana w związku z roszczeniami zawartymi w pozwach. Podkreślenia raz jeszcze wymaga, że nadzór nad pracą pozwanej sprawowała księgowa z L., dlatego też pośrednio ona również ponosi odpowiedzialność braku należytego prowadzenia spraw strony powodowej. Zdaniem Sądu, nie można obciążać pracownika odpowiedzialnością za brak skonkretyzowania jego obowiązków oraz nienależytą organizację pracy w przedsiębiorstwie strony powodowej. To na stronie powodowej spoczywał obowiązek nadzoru nad pracą pracowników, w tym pozwaną. Dlatego też, nie sposób jest również mówić o ewentualnej winie lub związku przyczynowym pomiędzy zachowaniem pracownika i stratą.

Nadto, w przedmiotowej sprawie wyraźnie widać, że księgowość w przedsiębiorstwie strony powodowej nie była prowadzona w sposób prawidłowy. Do kasy kancelarii miały swobodny dostęp aż trzy osoby: pozwana, P. K. oraz M. G. (np. zgodnie z zeznaniami świadka M. W.: „nie wiem nawet czy ona (J. K.) wiedziała o mojej pożyczce” k. 518). Dokumentacja, która miała być przesyłana do L. nie zawsze tam trafiała. Dodatkowo pliki były zapisywane w programie (...), do których z łatwością mogli mieć dostęp pracownicy strony powodowej, gdyż nie były zabezpieczone hasłem, do którego np. miałyby dostęp jedynie dyrektor kancelarii oraz pozwana.

Z zeznań większości świadków (w tym miejscu Sąd wskazuje, że pominął w ocenie dowodów zeznanie świadka M. F., z uwagi na fakt, iż niczego nie wniosły do sprawy), wynika, że w Kancelarii (...)i Radców Prawnych istniała praktyka udzielania pożyczek na rzecz pracowników kancelarii oraz agentów zatrudnionych w współpracującej firmie (...). Ustalenie to wynika także z wydruków z komunikatora internetowego gadu-gadu. Co więcej w wydrukach komunikatora internetowego zawarta jest rozmowa pomiędzy pozwaną a E. W., dotycząca konkretnie pożyczek udzielonych S. B. oraz T. C.. Treść tej rozmowy świadczy jednoznacznie o tym, że to nie pozwana, ale strona powodowa udzieliła wspomnianym osobom pożyczek. Okoliczność ta wyklucza tezy powoływane pierwotnie w pozwach, iż J. K. miała samowolnie, w tajemnicy przed pracodawcą, pobrać pieniądze z kasy i udzielić w. własnym imieniu pożyczek na rzecz swoich koleżanek. Taki mechanizm przywłaszczenia, w odniesieniu do tych dwóch konkretnych pożyczek, wykluczają dowody przeprowadzone w toku postępowania.

Brak jest więc jakichkolwiek dowodów, które udowodniłyby twierdzenia strony powodowej. Takim materiałem nie są również zeznanie Z. K., który nie podawał żadnych istotnych szczegółów dotyczących tego co stało się ze splątami dokonanymi przez pożyczkobiorców. Co do kwestii przywłaszczenia sumy 105 000 złotych to ujawnił on takie fakty, które wynikały z już przeprowadzonych dowodów. Nie był w stanie jednakże w sposób przekonujący wykazać, że

zaistniał niedobór na większą kwotę i że w ten kwocie miałyby znajdować się sumy pochodzące ze spłat M. W., T. C. i S. B..

Reasumując całokształt dotychczasowych rozważań należy wskazać, że strona powodowa nie wykazała, iż J. K. pobrała z kasy Kancelarii kwoty wpłacane przez M. W., T. C. i S. B. i nie przedłożono dowodów, iż nawet jeżeli te pieniądze miałyby zatrzymać, to nie mieściły się one w szkodzie, której dotyczył prawomocny wyrok skazujący, mocą którego orzeczono obowiązek naprawienia tej szkody. Dodatkowo należy raz jeszcze podkreślić, że pozwana naprawiła szkodę w wysokości ponad 80.000 zł.

W związku z powyższym powództwo należało więc oddalić, bowiem nie zostały wykazane przesłanki z art. 114 kp.

Na marginesie należy wskazać, że strona powodowa dokumentację księgową odzyskała po kilku miesiącach od zakończenia postępowaniu karnego, tj. po wydaniu wyroku z dnia 8 września 2008r. Właśnie z braków tej dokumentacji wywodzone są twierdzenia o przywłaszczeniu kwot dochodzonych pozwami przez pozwaną. Wtedy też strona powodowa miała dowiedzieć się o dalszej szkodzie, która miała być spowodowana przez pozwaną. Natomiast powództwa zostały złożone w czerwcu i sierpniu 2011 r. Nie doszło więc do przedawnienia tych roszczeń, albowiem w myśl art. 291 §3 kp w zw. z art. 442¹ §1 kc roszczenia ulegały przedawnieniu z upływem trzech lat od daty dowiedzenia się o szkodzie.

O kosztach postępowania orzeczono w zgodzie z zasadą wyrażoną w art. 98 §1 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione koszty procesu, w tym koszty ustanowienia pełnomocnika w sprawie.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną były koszty zastępstwa procesowego, które zgodnie z § 6 pkt. 4 i 5 w zw. z § 11 ust 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przy czym w ocenie Sądu wobec faktu, iż sprawa dotyczyła trzech oddzielnych powództw, należało zasądzić sumę kosztów procesowych wynikających z wartości przedmiotu sporu każdego z tych pozwów.

Stronę powodową obciążono także kosztami stawiennictwa świadków, co znajduje oparcie w art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zarządzenie:

- 1) odnotować,
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
- 3) kal. 14 dni

W. 27 września 2013r.